

Svoboda

Són les 7 del matí a l'univers Metaverse. La cançó "Hey, hey, raise up" em desperta com cada matí des de fa més d'una dècada. Avui, però, quan la cançó acaba sona també una notificació. Em fa molta mandra llegir a aquestes hores, així que accepto la transcripció per veu: "Bon dia Svoboda, avui és el teu 18è aniversari a Metaverse. Confirmes l'instal·lació temporal de la versió *Aniversari 18.1* al sistema? Excepcionalment, aquest servei s'ofereix de manera gratuïta per a tu."

Trigo uns instants en acceptar que ja fa 18 anys que visc enganxada a unes ulleres que em permeten recrear-me en una realitat paral·lela, com si mai res hagués passat. Des dels aconteixements que van succeir a partir d'aquell 24 de febrer, el món virtual és l'únic lloc on puc viure en pau, on puc respirar sense tenir atacs d'ansietat quan trona, on puc escoltar el so dels avions sense tremolar i correr al soterrani a amagar-me, on puc congelar memòries que em treuen la son, on puc... on puc... on puc creure que encara hi ha cert element de normalitat al meu voltant...

"Confirmo", responc. "*Upgrade* completat Svoboda. Durant les properes 24 hores Metaverse té el plaer d'oferir-te gratuïtament per a tu i 4 acompanyants un viatge de 6 hores al passat. Si us plau, omple el formulari abans de les 10 h i assegura't que els teus convidats es troben amb tu a les 12 h a la sala virtual de *Viatge al passat*. Comparteix amb ells el tiquet de dia a la versió *Aniversari 18.1* i demana que actualitzin el seu sistema. Per aquesta experiència, caldrà tenir un mínim d'un 80% de bateria a les ulleres i haver signat per avançat el formulari de consentiment 20220224."

"Hi aniré jo sola", responc. I alhora demano: "Puc utilitzar les bitcoins equivalents a 4 persones per un viatge al passat en mode *alterar memòria*?". Aquest servei porta anys sent *trending*, però només els més adinerats hi tenen accés. Alterar la memòria costa, de mitjana, i per minut, uns 50.000 euros. L'assistent virtual queda en mode pausa durant uns minuts, possiblement els algorismes per calcular aquesta resposta són massa complexos. De sobte, una veu que no havia sentit mai fins ara pren el relleu. És una veu dolça i alhora profunda, d'algú de caràcter humà i no robòtic. D'algú que no està programat en codi binari i intel·ligència artificial. Em descomforta, fa 18 anys que no parlo amb ningú que soni com un ésser humà. Fa 18 anys que tot ho gestiono a través de les ulleres "màgiques" i el món Metaverse (on totes les veus tenen un caràcter robòtic malgrat els avenços tecnològics).

“Svoboda, malauradament no podem processar la teva petició.”, em diu. Jo, que ja no tinc ni tan sols llàgrimes virtuals, expresso el meu descontent amb una valoració de mitja estrella en l'apartat de *feedback*.

Em quedo estirada al llit. De què em serveix viatjar al passat si no puc esborrar les imatges i experiències que m'han portat a viure en un món de realitat virtual? De què em serveix viatjar al passat si no puc compartir l'experiència amb la meua família? Sola, estic sola. Deien que el 2020 era la fi del món. Covid va aparèixer i vam arribar a creure que totes aquelles teories eren certes. Però no, la fi del món per mi va començar el 24 de febrer del 2022. Ho vaig perdre tot, absolutament tot. Fins i tot l'esperança.

Els llibres d'història d'avui parlen d'aquella data com la de l'inici de la primera guerra retransmesa en xarxes socials. De la primera guerra 2.0. Per mi, és la guerra on vaig deixar enrere somnis i il·lusions, on vaig descobrir com coses que fins aleshores generaven sensacions o pensaments positius, es transformaven en un malson, en una pel·lícula de terror on el botó de pausa estava espatllat, on el botó de silenciar tampoc funcionava, on el botó d'apagar ja ni tan sols apareixia al comandament (i, de fet, millor, perquè negre per mi significa nit, i nit significa bombardejos, atacs en la foscor i violència, molta més violència).

Sé que els viatges al passat no et permeten canviar la història, però si vius al Metaverse i et pots permetre modificar records, aquests es converteixen en la teua nova realitat, en la teua nova veritat.

Els meus pensaments queden interromputs per una notificació. “Té un nou missatge. Per obrir-lo, digui YES.” Un banner em mostra que Metaverse ha creat un carret-àlbum de regal pel meu 18è aniversari. Se m'acut que potser ho envien ara per animar-me i encara acceptar el viatge al passat. En el fons, sé que l'únic que els hi interessa és que millori l'evaluació i valori el servei en com a mínim a 3 estrelles. Si la mitjana baixa, les accions a la borsa perillan.

“YES”, dic. Projectat al que seria el meu sostre, i mentre sona “Per molts anys” de fons, un seguit de vídeos i imatges passen més o menys ràpid. Moments de quan era petita i em gronxava al columpi de la plaça del poble, de quan anava a comprar el pa de la mà de la meua mare, fins i tot apareix un vídeo que vam fer amb el meu pare per TikTok quan rentàvem el nou cotxe familiar. Em pregunto com Metaverse ha aconseguit tot aquest material, no recordo haver consentit ni signat cap document de privacitat...

Els meus pensaments s'interrompen de cop. Quelcom similar a un terratrèmol em fa tremolar el cos sencer i bloqueja la projecció. Ahora, sento una espècie de cremor i de descàrrega elèctrica

a l'alçada dels pits. Les ulleres deixen de mostrar el Metaverse i tot al meu voltant es blanc i negre, en franjes irregulars. No entenc res. No n'hi ha d'aquestes coses al Metaverse! El meu món virtual és pacífic, predictable, monòton...

De nou, el meu cos és sacsejat. Aquesta vegada de manera més intensa, com si de fet estigués passant al món real. Tinc por. No entenc res. "Seleccionar ajuda immediata" crido una i altra vegada. Però la meva assistent Metaverse no respon. "Seleccionar ajuda d'emergència" reclamo. Res... les ulleres deuen estar trencades, o potser ha entrat un virus. Però no m'atreveixo a treure-me-les. Això voldria dir trencar la bombolla, haver de sortir de la meua càpsula de gel que em manté "viva" a través de tubs que em proporcionen aigua i menjar i desplaçar-me a un lloc físic de servei de manteniment. Feia 18 anys que no sentia ansietat, i puc notar com torna i em treu la respiració. Com que cap de les funcionalitats de les ulleres funcionen, de manera desesperada crido "ajuda, ajuda, ajuda!".

De sobte, quelcom inexplicable succeeix. Sento aquella veu humana, dolça però alhora profunda. La sento parlar en la distància, però el so no ve pels auriculars. És un *upgrade* de Metaverse? Han desenvolupat nous sistemes sensorials? Em pregunto.

"Svoboda Svoboda em sents? Si us plau, fes algun gest per corroborar que m'escoltes", diu la veu. D'on surt el seu so? On són les imatges? Tot segueix en franjes blanques i negres. Metaverse està patint un atac informàtic!

Entremig de tota la confusió, i per primera vegada en 18 anys, sento que algú em toca el braç dret i m'agafa la mà, tot pressionant-la de manera delicada. Tremolo. Estic espantada. No recordo que la sensació tàctil estigués entre les millores a curt termini de Metaverse.

A mida que passen els segons, tots aquells sons d'avions llençant míssils, d'edificis esmicolant-se, de gent cridant per desesperació, de metralletes disparant a un horitzó desdibuixat... tots, i cadascun dels seus detalls, tornen al meu cap. Què diantres està fent Metaverse? Vaig invertir l'herència dels meus pares i tots els meus estalvis en aquest projecte per no haver de re-viure mai més tot això. I ara, ara tot està tornant. És això un regal d'aniversari? És això un nou model de venda persuasiu perquè acabi acceptant el viatge al passat?

Sense poder reflexionar massa més, torno a sentir la veu. I torno a sentir com algú m'agafa ara la mà esquerra. I, de sobte, el meu cos és sacsejat de tal manera que puc fins i tot notar com he saltat a la càpsula on estic embalsamada. Tanco els ulls, apreto intensament les parpelles tot desitjant que quan els torni a obrir tot hagi passat. Crido sense parar "Demanda de reinici,

demanda de reinici”, ja que crec que potser (com amb els ordinadors) Metaverse necessita reiniciar-se.

Silenci. Quietud. Tot l'enrenou es calma. Però jo segueixo amb els ulls tancats. Compto fins a 60 i em dic a mi mateixa que obriré els ulls poc a poc, possiblement tot hagi estat una desconfiguració arrel de l'instal·lació de la versió *Aniversari 18.1*.

Lentament, i a la vegada que intento controlar la meva respiració, començo a pujar les parpelles simultàneament. La llum al meu voltant em molesta, és molt intensa, però la meva visió és borrosa. Parpadejo un parell de vegades i és aleshores quan m'adono que estic en una mena d'escola - hospital. Algú se m'acosta i em diu: “Svoboda, bonica, com et trobes? Et ve de gust beure o menjar res?”. Reconec aquesta veu. Una dona d'uns 40 anys em té agafada la mà, somriu alhora que li cauen les llàgrimes i em parla.

No responc, no entenc res. Té veu humana i no veig cap dels botons o missatges habituals del Metaverse. Giro el cap de dreta a esquerra i m'adono que al meu voltant hi ha més gent en llits, com jo. Alguns dormen, altres simplement tenen la mirada perduda. No havia vist mai aquest espai al Metaverse encara, em dic.

Quan em dispo a parlar, amb la intenció de demanar explicacions, sento un malestar a la gola i noto per primera vegada com d'incòmode són els cables que em connecten amb l'alimentació artificial. El cos em pesa i quan em dispo a ser valenta i treure'm les ulleres, m'adono que no tinc forces per pujar els braços. Realment, s'hi han lluit aquests de Metaverse.

“Petició d'ajuda per mal funcionament del sistema. Sol·licito full de reclamacions.” Però res, silenci. Repeteixo les mateixes paraules ara ja amb un to més enfadada. Veig al fons del passadís com la dona se'm torna a acostar i em demana què em passa. “Què em passa? Que què em passa? Us he pagat amb tot els meus diners per no tornar a sentir dolor, per no tornar a tenir cap pensament lligat a la guerra i ara mateix l'únic que sento és que m'heu portat de nou al moment de la meua vida on tot es va aturar, on vaig quedar danyada per sempre. Això no és servei, vull parlar amb el vostre superior.”

És la primera vegada en 18 anys que torno a escoltar la meua veu amb una sonoritat tan real. És la primera vegada en 18 anys que noto com salivo mentre parlo. És la primera vegada que el meu llit sembla més una taula d'escola amb uns coixins i unes mantes...

“Svoboda, has despertat, bonica. Deixa'm que et prengui la temperatura.”, diu la senyora. S'allunya uns instants i sento dir-li algú vestit de metge que creu que estic delirant i que em

caldria una dosi més elevada. Una dosi més elevada de què? Aquesta gent de Metaverse ja no fan gràcia... i això no fa gaire per un aniversari tan assenyalat... avui em faig major d'edat en el món virtual!

Sense poder impedir-ho, la dona (vestida amb una bata blanca) em clava una agulla al braç i de manera quasi immediata perdo la consciència. Quan torno a obrir els ulls, els llits, la gent amb mirada perduda, el metge i ella segueixen allí. I jo també.

Amb una mica més d'energia, moc els braços i m'acosto les mans a la cara. Ja en tinc prou d'aquestes ulleres "màgiques" espatllades. Però quan arribo a l'alçada dels ulls, no hi trobo res. Les meves mans toquen els meus ulls, el meu nas. Tot és molt real. I és aleshores quan m'adono que no hi ha Metaverse, que no fa 18 anys que visc al món virtual, que no hi ha llibres d'història que ens mencionin com el passat. I ploro, ploro sense poder aturar les llàgrimes que regalimen pel meu rostre. Perquè el passat, és present.

Els de les mirades perdudes són els meus veïns, companys de classe, pares i mares d'amics. A tots ens han robat la vida, malgrat estiguem vius encara. M'adono que encara tinc el meu mòbil. L'agafo i veig que només ha passat una setmana des de la darrera explosió, potser mig mes des que vaig sortir corrent del soterrani sense saber ben bé on anar. No ha passat ni tan sols un mes des que vaig cobrir amb una manta els meus pares, des que vaig perdre contacte amb la meva germana, des que vaig veure fugir els meus gossos...

Amb la mirada perduda, sense ja ni tan sols buscar les ulleres "màgiques" al meu voltant, penso... em pregunto si algun dia algú trobarà la fórmula per fer que tot aquest dolor s'esbaeixi, per ajudar-me a seguir endavant sense odi. Ara entenc aquelles converses amb el meu amic que havia estat destinat varies vegades al front de combat... "les guerres són tatuatges de per vida". Avui, l'entenc, perquè sense ni una gota de tinta al meu cos, sento que tota la meva pell està tatuada de per vida.

Potser fins que Metaverse inventi com fer-me recuperar l'esperança, com fer-me recuperar la il·lusió de veure postes de sol, que anar a llocs *underground* sigui significat de festes alternatives i no de com amagar-te per intentar salvar-te.

Segueixo mirant sense saber ben bé on. I només un pensament es repeteix una i altra vegada: tornar a ser lliure sense dependre d'ulleres màgiques. Quan vaig néixer, els meus pares em van anomenar Svoboda, que vol dir llibertat.